

Så kan der være konkrete konfliktsituationer, og jeg er optaget af, at vi dels får dem beskrevet på en ordentlig måde, dels får konflikterne løst på en god facon, men jeg synes, at hr. Langkildes beskrivelse af skarvkolonier helt mangler den fortættede spænding og, synes jeg, provokerende dramatik, som jeg tror de fleste af os har følt, når vi har været på en skarvø. At det ligefrem er smukt, vil jeg ikke sige, men det er i hvert fald ikke noget, man glemmer. Og jeg tror ikke, Danmark havde været rigere, hvis vi havde været uden disse skarvkolonier og disse fortættede naturoplevelser.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil da gerne medgive skarvens charmerende egenskaber. Det har jeg sagt mange gange, og det har jeg berettet om, så det er vi helt enige om. Jeg er nu ikke så gammel som ministeren, men da jeg var ung og så meget på fugle, havde jeg den fornøjelse at kunne bevæge mig et par hundrede kilometer for at se en skarv.

Men det, jeg spurgte om, var: Hvad gør vi rent faktisk med andre af de gamle fredninger, vi har, hvor fredningen er udtaget for at bevare nogle bestemte blade, kan vi sige, og der så kommer nogle fjer, som vi ikke kan lide, der er i konflikt med dem? Kan vi så bare sige: Det var godt nok, vi lavede den fredning, men det betyder ikke et klap?

Jeg har problemet, fordi vi kan gribe ind over for nogle, der vil forstyrre det, men ikke over for alle. Der må da være den idé i det, at når vi laver en fredning, er det en egentlig fredning.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Hvis jeg må anholde en anden forkert analyse i det, hr. Langkilde siger, så er det hans parallel til naturgenopretning. Hvad er det, vi f.eks. gør ved naturgenopretning, når vi tillader Skjern Å at slynge sig i dens naturlige bugtninger i landskabet, i stedet for at vi lægger den ind i en fuldstændig lodret lige kanal? Det er, at vi fjerner den menneskelige påvirkning og genskaber naturens egne kræfter og muligheder for at udfolde sig.

Med skarven forholder det sig anderledes: Der er det, vi gør, indgreb over for en af naturens mekanismer ud fra noget, vi selv mener er en rigtigere natur end den natur, der udvikler sig, hvis vi ikke havde blandet os, og det synes jeg ikke er nogen klog ting.

Jeg har f.eks. været på Vorsø, hvor jeg ved hr. Langkilde også har været, og det var en af de

ældste skarvkolonier. Der er skarven meget fascinerende, men det er også interessant, at man dér har overladt det til urørt natur, og at man kan se, hvordan egene eller ahornen er ved fuldstændig at tage magten fra alle andre træarter. Det vil sige, at vi pludselig, uden at vi blander os, får en levende illustration af, hvad der ville ske, hvis vi bare lod naturens egne kræfter råde.

Vi må opgive det her parkforhold til naturen. Det er altså ikke parker, dem har vi tæt ved byerne, i nærheden af slotte og sådan noget, og naturen skal ikke omdannes til en park.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2195

7) Til miljø- og energiministeren af:

Niels Jørgen Langkilde (KF):

»Hvilke muligheder har ministeren for at tillade en skarvbeskydning eller anden regulering, som kan redde den botaniske genbank på Ormø?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har i et samråd med Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg onsdag den 30. april 1997 oplyst, at alle ønsker om regulering af skarvbestanden er efterkommet. Ministeren bedes oplyse, hvad der umuliggør en ansøgning, som kan nedbringe antallet af skarver på Ormø.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil godt begrunde spørgsmålet med noget, der er et lidt modsat natursyn af, hvad miljø- og energiministeren giver udtryk for.

Vi har rent faktisk plejeplaner, når vi laver en lang række fredninger, for vi kunne ikke holde mange af vores hedestrækninger, hvis vi ikke havde nogen til at gå ud og fjerne de trævækster, der kommer. Jeg mener, det er værdifuldt, at vi fortsat har nogle heder. Jeg mener, det er værdifuldt, at vi har nogle vandrekitter, at vi ikke lader dem gro til osv. Vi er altså nødt til menneskeligt at gribe ind en lang række steder, og jeg er optaget af, om ministeren også vil gøre det på dette område, så vi ikke bare prisgiver en meget sjælden og værdifuld naturtype.